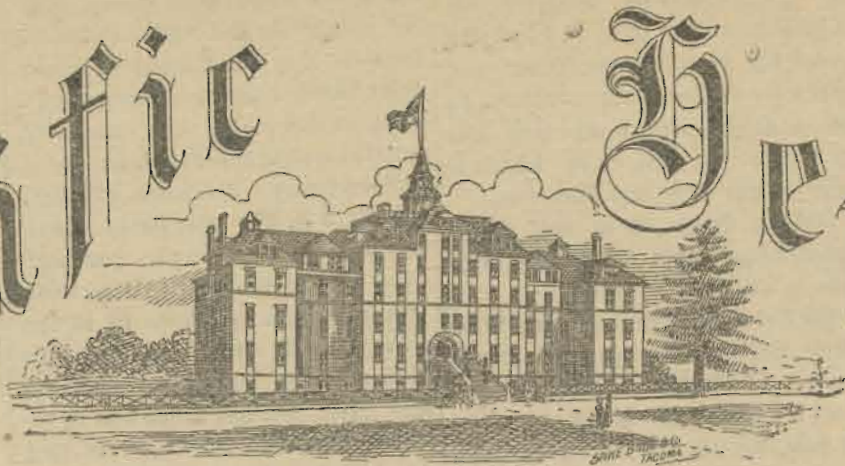

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 14th 1894.

No. 27

Parkland, Wash. 10. Jult. 1895.

5te Aarg.

En romersk-katholsk Prests Omvendelse til Evangeliet.

Medens man nylig her i Danmark har set en evangelisk Prest træde over til Romerkirken og har læst hans Forsvar og Redegjørelse for dette Skridt, kan det formentlig have sin Interesse ogsaa at høre en Skildring af en Prest, der foretog det omvendte Skridt, nemlig fra den romerske Kirke til den evangeliske. I de romersk-katholske Lande ere nemlig saadanne Overgange mindst ligesaa hyppige som Overgangen til Romerkirken i den protestantiske Kristenhed, ja, for Presters Vedkommende endog hyppigere. Der er jo gjentagne Gange gjert opmærksom paa, at Kjellet mellem den romerske Kirke og den evangeliske, som før væsentlig har været et geografisk og nationalt, efter Forholdenes Natur rimeligvis nu mere og mere vil blive et individuelt, saa at det ikke mere vil være i de europæerne, der ere katholske, og i de europæerne, der ere protestantiske, men der vil i alle Lande være de Individuer, der føle sig mest tiltalte af den romersk-katholske Kirkeform, og andre der føle sig hændragne til den protestantiske. De førstnævnte vilde da nærmest være de svage og mere uselvstændige Karakterer, der ikke kunne udbære en udbortes Autoritet for deres Tro, medens de sidste nærmest vilde være de selvstændige og mere fribaarne Personligheder, som ikke kunne føle sig tiltalte af den romersk-katholske Umyndighedsstilstand og derfor foretrække Protestantismens Aands og Tæntefrihed.

Som et Exempel blandt mangfoldige andre paa romersk-katholske Presters Overgang til Protestantismen valgte vi Præsten Tribier, der døde 1876 i Lausanne, da hans Historie frembyder flere særligt interessante Punkter.

Tribier blev født af en romersk-katholsk Familie i Frankrig 1805. Allerede fra sin Barndom af søgte han Kalde til at blive Præst, og efter at have fuldendt sine Studier blev han ordineret til det geistlige Embede. I en ung Alder blev han ognepræst ved St. Michaels Kirke i Dijon i Departementet Cote d'Or. Han udmærkede sig baade ved sædelig Vandel og prestelig Nidhæd, og der betrøedes ham for forskellige Illidshverv.

En Dag i Marts 1842, da han gik en Spasetur med en Kollega, viste denne ham et lille Skrift, som han havde fundet i sin Skriftestol, uden at Noget kunde forklare, hvorledes det var kommen der. Det bar Titelen: „Romerkirkens Forsald og Overmagt“. Tri-

vier fik Lyst til at læse det, tog det med sig hjem og blev slaaet af den protestantiske Forfatters klare Bevisførelse, navnlig af hans Paavisning af, at Apostelen Peter aldrig havde været Biskop i Rom. Kort efter læste han en Artikel i det katholske Blad „L'union catholique“, der omhandlede Diakonissesagen i den evangeliske Kirke. „Kunne Protestanter virkelig øve kristelige Kjærlighedsgjæringer?“ spurgte han med Forundring sig selv og søgte nu næiere Oplysninger om den evangeliske Diakonissesag. Han fandt saadanne i den evangeliske Præst Frederic Monods Tidsskrift „Archive du Christianisme“, og han, der var opdraget i Troen paa, at Protestantismen var blot og bar Ugudelighed og Usædelighed, ændrer sig over den rene og fromme Aand, der gik igjennem dette Tidsskrift.

Begyndelsen til en Paavirkning fra evangelisk Side var nu sket; Tribier læste med Interesse flere Bøger af evangeliske Theologer og fik derved en helt anden Opfattelse af Protestantismen, end han før havde haft, men førtes ogsaa ved Læsningen ind i svære aandelige Kampe. Tro imod sin Kirke vilde han flygte fra de opkomne Tvivl og meldte sig til den Ende som Missionær for at gaa til Indien, hvor han haabede, at Arbejdet blandt Hedningerne skulde nedslaa hans Ansægtelser. Men hans Biskop nægtede ham at reise, og han maatte blive i Dijon.

Paa denne Tid fik han af en Boghandler Opfordring til at forfatte et populært religiøst Skrift, der skulde fremstille den romerske Kirkes Hovedlærdomme belyste ved Citater af Kirkesædrene. Tribier modtog Opfordringen i Haab om selv at vinde Klarhed og Fred gennem dette Arbejde, men ved sit Studium af Kirkesædrene foruroligedes han end mere, da han hos ingen af disse, og heller ikke i det nye Testamente, fandt Verden om Afsind og Messehofferet.

Det kom nu til at staa for ham, at han burde raadsføre sig med sin Skriftefader om de Tvivl, der rørte sig i hans Hjerte, saameget mere som Skriftefaderen havde været i Geneve og der havde lært at kjende Protestantismen paa nært Hold. Men Skriftefaderen forstod slet ikke Tribier og mente, at Luthers og Kalbins Meninger ikke bare af den Opmærksomhed værd, som de havde vakt. Her fik Tribier altsaa ingen Hjælp.

Nu begyndte han (1843) at brevveksle med Frederic Monod, og Marts efter gjorde han det vigtige Skridt at foretage en Rejse til Paris, iført, ikke de romerske Geistliges sædvanlige Ordensdragt,

men almindelig borgerlig Dragt, for at opsigte og tale med Monod. Han traf denne udmærkede evangeliske Præst og ble af ham indført i forskellige protestantiske Kredse, ligesom han ogsaa sammen med ham overværede Bibel-selskabets Aarsmøde, hvis Aand og Tone gjorde stærkt Indtryk paa ham.

Hjemkommen fra Pariserreisen tog Tribier atter fat paa sin Prestegjerning ved St. Michaels. Men nogle Maaneder efter havde han en Samtale med en af sine Embedsbrødre, som gjorde stærkt Indtryk paa ham. Embedsbroderen fortalte ham, at han nylig havde taget sig for at læse i Bibelen, men at han ikke vilde gjøre det mere uden at have Kirkens Forklaringer ved Haanden, thi han havde i Romerbrevet set, at St. Paulus hævdede Kædetidsgjærelsen ved Troen uden Lovens Gjerninger, og han frygtede for, hvis han drev denne fri Bibellæsning videre, at komme ind paa Ansættelser der vare imod Kirkens Lære. Dette slog Tribier. „Skulde der da“, tænkte han, „med Hensyn til Gjenløsningens Kjærnepunkt virkelige være en saa uhyre Modstrid mellem, hvad Kirken og hvad Bibelen lærer?“ Han maatte have Klarhed her og tog nu paany fat paa Bibelstudiet. Og det gik ham som Luther og som saamange andre sandhedsøgende Sjæle. Det strekne Ord var ham for mægtigt. Det faldt ham som et Kjal fra Dienene, og han saae Stytke for Stytke hvorledes den romerske Kirke har forildet sig langt bort fra den Sandhed, der ved den Helligaands Virksomhed er indlagt i den apostoliske og profetiske Skrift til Oplysning og Veiledning for Guds Menighed under dens Vandring mod Maalet.

Nu kunde Tribier ikke længere holde sig tilbage fra det afgjørende Skridt, hvortil hans Samvittighed tvang ham, at bryde med den romerske Kirke. Den 19 Mai 1845 skrev han et med Fasthed og Mandighed affattet Brev til Biskoppen af Dijon, hvori han begjærede sin Afsked fra Prestembedet ved St. Michaels, for — som han udtrykte sig — „heretter at leve efter Evangeliets Forkrister“. Han vidste vel, hvad dette Brev vilde føre med sig, men hans Beslutning var fast og urokelig.

Biskoppen, der ikke synes at have været en Mand med nogen videre dyb Forstaaelse af aandelige Spørgsmaal, svarede strax, at han ansaa Tribiers Brev for at være skrevet i en sygelig Tilstand eller som Udslag af en længe betænget Videnstaa, s. Gr. Omstet om at kunne gifte sig, og han søgte at slaa hen paa hans Betænkligheder.

Men Tribier forblev fast.

Snart udbredte sig det Rygte i Dijon og dens Omegn: „Abbe Tribier er blevet Protestant!“ Og Rygtet talte ikke Usandhed. Nu stormede allehaande Forestillinger, Bedrøvelser, ja Fornærmelser, fra Benner og Bekjendte ind paa den Frafaldne. En Ubetjent sendte ham en „Mirakelmedaille“ med Tilføiende, at naar han blot vilde bære den, skulde han nok blive ført tilbage til den ene saliggjørende Kirkes Skød. Hans gamle Tjenestefige forlod ham, fordi man sagde hende, at hvis hun blev hos en Kjetter, vilde den Onde useilbarlig komme og hente hende. Og udenfor den protestantiske Prest i Dijon, Hr. Fertuzous' Vinduer samlede der sig flere Aftener i Træk en ophidset Følge, der med affæltige Skraal udfjældte baade ham og Tribier. Denne lod sig dog ikke forstrække, men udgav midt under Uraen et Skrift med følgende Titel: „En Fremstilling af de Bevæggrunde, der have drevet mig til at udtræde af den romerske Kirke“. At Bogen har været mere end almindelig overbevisende, kan ikke blot ses af den Bogen har været mere end almindelig overbevisende, kan ikke blot ses deraf, at den blev oversat baade paa Engelsk og Italiensk, men navnlig deraf, at Paven satte den paa Listen over de Bøger, som det er forbudt Katholiker at læse!

Som Paulus, der efter sin Omvendelse søgte Ro og Tilfredshed for at klare og sundt sig, søgte nu ogsaa Tribier, at han trængte til Tilfredshed og han begav sig derfor til den reformerte theologiske Skole i Geneve, hvor han tilbragte nogle Maaneder som Studerende. Men Prestegjerningen var hans Lyst og Længsel, og i Marts 1846 antog det evangeliske amfund i Frankrig ham som sin evangelisk. Med stor Nidhæd arbejdede han som Reisepræst i Limousin, Charente, Auvergne og Yonne. Mange Gange maatte han prædike sig Gange om Ugen. 1853 flyttede han sin Virksomhed til Belgien. Der er han de han stor Velsignelse med sig og mange Sjæle afledt til den sande evangeliske Tro. Udskidt af Kæftel et modtog han omskifter fast Embede som evangelisk Præst paa Verne i Kanalen, først paa Guernsey, siden paa Jersey, men 1871 nedlagde han, 66 Aar gammel, sin Gjerning, flyttede til Lausanne i Schweiz og døde der den 4 April 1876.

Tribier, der altid i sit Ydre beholdt noget, som mindede om den romerske Præst, hængte af hele sit Hjerte ved Guds rene, uforsfælte Evangelium og fortrød aldrig nogenstunde det Skridt, han havde gjort. Indtil det sidste modtog Enhver, der nærmede sig ham, det mest saliggjørende Indtryk af, at her var en Mand, der personlig havde lidt og skridt for at finde Usandheden, men som ogsaa havde fundet den og stod fast i sin Evige Isning.

Nationaltidende.

